

524.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 23 czerwca 1925 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. № 91 poz. 671).

Art. 1. W ustawie z dn. 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. № 91 poz. 671) wprowadza się następujące zmiany:

- a) W art. 2 ustęp drugi wyrazy: „i winny być tymczasowo korzystnie ulokowane” skreśla się.
- b) Dotychczasowe brzmienie artykułu 13 ustawy uchyla się i nadaje się temu artykułowi brzmienie następujące:

„Art. 13. Do czasu powołania do życia samorządów wojewódzkich, według zasad ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 829), sprawy, zastrzeżone w niniejszej ustawie wojewódzkiemu ustawodawstwu, będą regulowane:

na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego statutami sejmików wojewódzkich;

na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — rozporządzeniami Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie;

na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, poleskiego, wołyńskiego, nowogródzkiego i ziemi wileńskiej — rozporządzeniami wojewody (delegata Rządu w Wilnie), wydanymi po wysłuchaniu opinii rady wojewódzkiej, a gdzie rady wojewódzkie nie są jeszcze czynne — rozporządzeniami, wydanymi po wysłuchaniu opinii sejmików powiatowych i rad miejskich miast, wydzielonych z powiatów;

na obszarze miasta stołecznego Warszawy — rozporządzeniami Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, wydanymi po wysłuchaniu opinii Rady Miejskiej w Warszawie.

Sprawy pokrycia kosztów utrzymania, administracji funduszu konserwacyjnego i innych zarządzeń, potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, zastrzeżone w galicyjskich ustawach krajowych o publicznych przedsiębiorstwach meljoracyjnych ustawodawstwu krajowemu, będą regulowane rozporządzeniami Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Statuty i rozporządzenia wyżej wspomniane podlegają zatwierdzeniu Ministrów: Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Dotacje roczne Skarbu Państwa do funduszu meljoracyjnego (art. 2) wstawiane będą do budżetu Robót Publicznych corocznie w kwocie, umożliwiającej nieprzerwane prowadzenie będących w toku wykonania publicznych przedsiębiorstw meljoracyj-

nych, oraz realizację minimalnego państwowego programu w tej dziedzinie.

Koszty, które na podstawie statutów i rozporządzeń, wydanych w myśl niniejszego artykułu, będą przypadały na samorząd wojewódzki, będą pokrywały:

na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego — wojewódzkie związki samorządowe;

na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie;

na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, poleskiego, wołyńskiego, nowogródzkiego i ziemi wileńskiej — wszystkie powiaty i miasta wydzielone, położone na obszarze odnośnego województwa;

na obszarze miasta stołecznego Warszawy — gmina m. st. Warszawy”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie na obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego, z dniem jej ogłoszenia z mocą obowiązującą od dn. 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

525.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 1 lipca 1925 r.

o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

Przedmiot podatku.

Art. 1. 1) Wino naturalne z winogron i owoców, napoje podobne do wina (wino sztuczne), wyrabiane bez soku z winogron lub owoców, z nasładującej wina mieszaniny rozmaitych składników (wody, wysokoku, cukru, kamienia winnego), moszcz winogronowy i owocowy, wino musujące oraz miód sycony, tak wyrobu krajowego, jak i sprowadzane z zagranicy, podlegają podatkowi spożywcemu.

2) Za wino musujące uważa się wino gronowe, wino owocowe (z owoców i jagód), napoje, zawierające wino gronowe lub owocowe, i napoje podobne do wina o zawartości alkoholu ponad 4°%, z których

przy otwarciu uchodzi kwas węglowy, burząc zawarte w nich wino.

Wysokość podatku.

Art. 2. Podatek spożywczy wynosi:

1) od win gronowych stołowych, zawierających do 16% alkoholu, po 1 zł., a od win mocnych, zawierających ponad 16% alkoholu — 2 złote od litra; przy odprawie celnej przyjmuje się do opodatkowania 1 kg. brutto za 0,8 litra wina;

2) od napojów, podobnych do wina — po 80 groszy, od win rodzynkowych — po 40 groszy, od wina owocowego i miodu syconego — po 20 groszy od litra;

3) od moszczu winnego — po 50 groszy, od moszczu owocowego — po 10 groszy od litra;

4) od wina musującego:

a) gronowego — 4 zł. 50 groszy od całej butelki i 2 zł. 25 gr. od półbutelki,

b) owocowego — 2 zł. od całej butelki i 1 zł. od półbutelki.

Półbutelka zawierać może najwyżej 425 centymetrów sześciennych, a cała butelka powyżej 425 do 850 centymetrów sześciennych.

O ile chodzi o butelki, których pojemność większa jest aniżeli 850 centymetrów sześciennych, liczy się za każde dalsze, choćby tylko rozpoczęte, 425 centymetrów sześciennych połowę stopy podatkowej, wyznaczonej od całej butelki.

Za butelki w znaczeniu ustawy niniejszej uważa się wszelkie naczynia, zawierające wino musujące.

Zwolnienie od podatku.

Art. 3. Od podatku zwalnia się:

a) wino, moszcz i miód sycony domowego wyrobu, przeznaczone do użytku we własnym gospodarstwie, a nie na sprzedaż, w ilości, nie przekraczającej 50 litrów rocznie;

b) wino, moszcz i miód sycony, wywiezione zagranicę lub zniszczone w kraju, jako niezdatne do spożycia;

c) wino i moszcz, przeznaczone do wyrobu win musujących, spirytusu i octu;

d) wino, moszcz i miód sycony, przeznaczone do badań naukowych;

e) wino, moszcz i miód sycony wolne od cła przy wwozie z zagranicy, bądź jako bagaż, bądź jako próbki bezpłatne, stosownie do obowiązujących przepisów celnych.

Termin płatności.

Art. 4. 1) Podatek od napojów, wyszczególnionych w art. 1, płatny jest:

a) od napojów, sprowadzanych z zagranicy, przy odprawie celnej;

b) od napojów, wyrabianych w kraju — przed wywiezieniem produktu do wolnego obrotu z dozwolonych pomieszczeń składowych (art. 11 ust. 3), albo przed zużyciem napojów w obrębie tych pomieszczeń;

c) od napojów, sprowadzanych z wolnego miasta Gdańska — przy odbiorze.

2) Podatek ma uiszczać:

a) od napojów, wprowadzanych przez linię celną — odbiorca przy odprawie celnej;

b) od napojów, wyrabianych na obszarze, w którym obowiązuje ustawa niniejsza — wytwórca;

c) od napojów, sprowadzanych z wolnego miasta Gdańska — ten, kto napoje te sprowadza.

Art. 5. 1) Podatek od wina musującego uiszcza się przez umieszczenie na butelkach opasek podatkowych (banderoli), zakupionych w kasie skarbowej, w sposób, unormowany przez Ministra Skarbu, a podatek od innych napojów, wyszczególnionych w art. 1, w gotówce we właściwej kasie skarbowej.

2) Minister Skarbu władny jest, w wypadkach sprowadzania wina musującego nie w celu zarobkowym, zezwolić na bezpośrednie uiszczenie podatku bez użycia opasek podatkowych.

Art. 6. Podatek od napojów, wyszczególnionych w art. 1, może być zakredytowany na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 7. Minister Skarbu władny jest zezwalać pod warunkami niezbędnymi do zabezpieczenia Skarbu Państwa na urządzenie wolnych składów napojów, wyszczególnionych w art. 1, celem magazynowania produktów bez pobierania podatku i wypuszczania ich do wolnego obrotu dopiero po należytem opodatkowaniu.

Warunki, o których mowa w artykule niniejszym, określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 8. Napoje, podlegające opodatkowaniu w myśl art. 1, może władza skarbowa w razie nieuiszczenia podatku zająć bez względu na prawa osób trzecich i sprzedać, celem pokrycia należności podatkowej.

Przedawnienie.

Art. 9. 1) Prawo żądania zwrotu podatku, nie należnie pobranego, przedawnia się w ciągu roku, licząc od dnia uiszczenia.

2) Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy zatajeniem wstrzymany, przedawnia się w ciągu dziesięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każdy urzędowy krok, podjęty przez właściwą władzę, w celu ściągnięcia należności podatku, wymierzonego lub zatajonego.

Środki kontroli.

Art. 10. 1) Produkcja i sprzedaż wyrobów, wymienionych w art. 1, podlegają kontroli skarbowej.

2) Przy wykonywaniu nadzoru nad ich wyrobem i sprzedażą obowiązują przepisy ustawy z dn. 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 5 poz. 37).

Art. 11. 1) Wytwórca napojów, wyszczególnionych w art. 1, obowiązany jest najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem po raz pierwszy robót wytwór-

czych, zgłosić do właściwego urzędu akcyz i monopolów odrębny plan i opis swego przedsiębiorstwa w trzech egzemplarzach, wymienić wszystkie pomieszczenia, przeznaczone na wytwórnę, jako też połączone z nią przyrządy i naczynia robocze oraz ich przeznaczenie; winien również załączyć opis postępowania technicznego i wymienić kierownika wytwórni. Przedsiębiorcy już istniejących wytwórni mają to uczynić najpóźniej w ciągu 30 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy.

2) Urząd akcyz i monopolów przeprowadzi weryfikację zakładu.

3) Gotowe napoje, wyszczególnione w art. 1, wolno przechowywać, rozlewać i wydawać tylko w pomieszczeniach (oddziały składowe), na ten cel przeznaczonych, za zgodą władzy skarbowej.

4) Naczynia, przeznaczone do wyrobu i przechowywania napojów, wyszczególnionych w art. 1, muszą być dokładnie wymierzone przez kontrolę skarbową.

5) Przyrządy, służące bezpośrednio do wyrobu napojów, wyszczególnionych w art. 1, mogą być na czas, przez który się ich nie używa lub używać ich nie wolno, wyłączone z użycia w sposób, określony w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

6) Wszelkie zmiany w rozkładzie pomieszczeń, urządzeń i naczyń wytwórni, tudzież w kierownictwie wytwórni należy w ciągu 8 dni od ich wykonania zgłosić właściwemu organowi kontroli skarbowej.

7) O zmianie właściciela wytwórni nowonabywca winien w ciągu 8 dni donieść właściwemu urzędowi akcyz i monopolów.

Art. 12. 1) Wytwórcy napojów, wymienionych w art. 1, winni prowadzić:

a) księgę produkcji napojów, wyszczególnionych w art. 1;

b) księgę podatku.

2) W księdze produkcji należy zapisywać: ilość i rodzaj użytych do produkcji materiałów surowych (winogron, rodzynek, owoców, miodu, cukru, soków i t. p.), ilość i jakość płynu, uzyskanego stosownie do toku postępowania technicznego przed dokonaniem fermentacji, tudzież ilość gotowych napojów, przeniesionych po fermentacji do oddziału składowego (art. 11 ust. 3).

3) Do księgi podatku zapisuje się najpóźniej następnego dnia roboczego: ilość otrzymanych gotowych napojów, przeznaczonych do zmagazynowania, ilość napojów, rozlanych do butelek, ilość napojów, opodatkowanych i wydanych do wolnego obrotu, ilość napojów, wziętych ponownie do przeróbki, wreszcie kwoty uiszczzonego podatku.

Art. 13. Naczynia z napojami, wyszczególnionymi w art. 1, wypuszczane do wolnego obrotu, winny posiadać oznaczenie nazwy (firmy) wytwórni, rozlewni, hurtowni lub sprzedawcy i ich adresu, jako też rodzaju zawartego w nich napoju. W szczególności, o ile chodzi o wino, musi być zaznaczone, czy wino jest gronowe, rodzynekowe, owocowe, czy też sztuczne, zwykłe czy musujące, mocne czy stołowe.

Art. 14. Zabrania się:

1) wywozić z wytwórni i sprzedawać moszcz, który po wyciśnięciu z winogron lub owoców zalany już został drożdżami winnymi i nie przeszedł głównej fermentacji;

2) dodawać do wina lub moszczu sacharyny, kwasu salicylowego, związków boru, strontu, bizmutu, jako też klarowania wina zapomocą gipsu.

Art. 15. 1) Przedsiębiorstwa wyrobu i sprzedaży napojów, wyszczególnionych w art. 1, opłacają specjalną opłatę patentową według dołączonej taryfy. Opłacie tej nie podlegają składy fabryczne przy wytwórniach (magazyny fabryczne) tudzież składy, służące wyłącznie do przechowywania napojów przy dostawie z zagranicy lub przy wywozie zagranicę, wreszcie przedsiębiorstwa sprzedaży, w których obok napojów, wyszczególnionych w art. 1, sprzedawane są inne napoje alkoholowe za uiszczeniem opłaty patentowej, unormowanej w taryfie, dołączonej do art. 78 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78, poz. 756).

2) Opłaty patentowe uiszcza przedsiębiorstwo wytwórni, względnie zakładów sprzedaży, zgóry za cały rok kalendarzowy w miesiącu grudniu roku poprzedniego. Przedsiębiorstwa, powstałe w ciągu pierwszej połowy roku kalendarzowego, winny uiścić przed rozpoczęciem czynności roczną opłatę patentową. Od wytwórni, względnie zakładu sprzedaży, otwartych dopiero w drugim półroczu roku kalendarzowego, płaci przedsiębiorca połowę opłaty patentowej. Od zakładów sprzedaży, prowadzonych w kąpieliskach, uzdrowiskach i letniskach tylko w czasie sezonu letniego, płaci przedsiębiorca połowę opłaty patentowej z ważnością od 1 maja do 30 września.

3) Niedozwolony jest wyrób, ani sprzedaż wymienionych w art. 1 napojów bez wykupienia przepisanego patentów, a do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Art. 16. Przepisy art. 11, 12 i 15 nie dotyczą wypadków, przewidzianych w art. 3 punkt a).

Art. 17. Minister Skarbu władny jest wydać szczegółowe przepisy o uruchomianiu wytwórni, wypuszczaniu do wolnego obrotu wina wszelkiego rodzaju i miodu, o kontroli i rachunkowości wytwórni, rozlewni i miejsc sprzedaży, tudzież ustalić wzory ksiąg, przystosowane do kontroli przedsiębiorstwa.

Art. 18. Zakłady, w których popełniono defraudację podatkową, mogą być poddane przez władze skarbowe II instancji specjalnej kontroli (stałemu nadzorowi) na koszt właścicieli.

Władza skarbową może zażądać usunięcia pracownika lub kierownika, który popełnił defraudację podatkową. W razie uchylania się przedsiębiorcy od spełnienia tego zarządzenia zakład ulegnie zamknięciu na mocy rozporządzenia izby skarbowej.

Przepisy przejściowe.

Art. 19. 1) Wino wszelkiego rodzaju, moszcz i miód sycony, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w posiadaniu sprzedawców, którzy na mocy obowiązujących przepisów podatku od za-

pasów jeszcze nie uścili, podlegają opodatkowaniu, a to:

- a) wino gronowe — po 1 zł., napoje, podobne do wina — po 80 groszy, wino rodzynkowe — po 40 groszy, wino owocowe i miód sycony — po 20 groszy od litra;
- b) moszcz winny — po 50 groszy, moszcz owocowy — po 10 groszy od litra;
- c) wino musujące gronowe po 2 zł. 30 groszy od butelki, a po 1 zł. 15 groszy od półbutelki; także wino owocowe — po 90 groszy od butelki, 45 groszy od półbutelki.

2) Ilość wina, miodu i moszczu w naczyniach szklanych obliczy się w ten sposób, że butelki poniżej 0,5 litra liczone będą za 0,5 litra, butelki powyżej 0,5 litra do 0,75 litra za 0,75 litra, powyżej 0,75 litra za litr. O ile butelki zawierają powyżej 1 litra, liczy się części litra do 0,5 za 0,5, a powyżej 0,5 litra za cały litr. Odnośnie do naczyń z winem musującym stosuje się art. 2 ust. 4.

3) Należność podatkowa od zapasów, o ileby przewyższała 100 zł., może być przez izbę skarbową zakredytowana na warunkach, które ustali Minister Skarbu.

Art. 20. Sprzedawcy, o których mowa w art. 19, są obowiązani zgłosić na piśmie w dwóch egzemplarzach w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie niniejszej ustawy cały zapas obciążonego dodatkowym podatkiem wina, moszczu i miodu, który będą posiadali na składzie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a to w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów skarbowych, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborach austriacko-węgierskim i pruskim równorzędnym urzędowi skarbowym.

Zgłoszenie ma zawierać dane co do ilości, tudzież co do miejsca przechowywania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenia zbada ścisłość danych oraz potwierdzi na obu egzemplarzach dzień zgłoszenia. Jeden egzemplarz sprawdzonego zgłoszenia doręcza się przedsiębiorcy.

Art. 21. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek ma być wpłacony w ciągu 14 dni po otrzymaniu sprawdzonego egzemplarza zgłoszenia bezpośrednio do właściwej kasy skarbowej, lub za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności na rachunek kasy skarbowej.

Art. 22. Osoby, które zaniedbają zgłoszenia, przepisane art. 20, lub zgłoszą mniejszą ilość wyrobów, ulegną karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnej ilości zatajonego podatku.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 24. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 1 września 1925 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc dotychczas obowiązujące ustawy i rozporządzenia,

dotyczące przedmiotu, unormowanego niniejszą ustawą. Do czasu jednak wejścia w życie ogólnej ustawy karnej skarbowej należy stosować dotąd obowiązujące przepisy karne.

Dodatek do podatku od wina i win musujących, pobierany przez związki komunalne na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747), utrzymuje się w mocy.

Załącznik do art. 15 ustawy.

OPLATY PATENTOWE.

A. Opłaty od patentów za wyrób:

1) od wytwórni wina musującego	400 zł.
2) od wytwórni wina gronowego, napojów podobnych do wina i wina rodzynkowego	60 „
3) od wytwórni wina owocowego i miodu syconego	30 „

B. Opłaty od zakładów sprzedaży:

1) od winiarni i piwiarni, uprawnionych do wyszynku wyłącznie wina, miodu i piwa:	
w miejscowości I klasy	100 „
„ „ „ II „	50 „
„ „ „ III „	25 „
2) od winiarni i piwiarni, uprawnionych do sprzedaży wyłącznie wina, miodu i piwa w naczyniach zamkniętych, bez prawa spożycia na miejscu:	
w miejscowości I klasy	50 „
„ „ „ II „	25 „
„ „ „ III „	15 „
3) od hurtowych składów wina, miodu i piwa:	
w miejscowości I klasy	100 „
„ „ „ II „	50 „
„ „ „ III „	25 „

Pod względem wymiaru opłat patentowych zalicza się do I klasy miejscowości miasta: Kraków, Lwów, Poznań, Warszawa i Wilno; do II klasy miejscowości miasta, liczące ponad 10.000 mieszkańców; do III klasy miejscowości — wszystkie inne miejscowości.

Zaliczanie miejscowości do klas poszczególnych porucza się na przyszłość Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*